

[Niels Eriksen.]

De tal, som jeg har nævnt, må imidlertid give anledning til alvorlig overvejelse; de peger i hvert fald ikke i retning af fortsat udstykning, de peger derimod mod større, frie sammenlægningsgrænser som en helt nødvendighed, og det har i øvrigt alle, og jeg vil gerne gentage alle, i landbokommissionen erkendt. Der kan være diskussioner om, hvor højt den frie sammenlægningsgrænse skal sættes, men alle har erkendt, at den skal udvides endda betydeligt.

Vi ved også, at hvis landbruget skal drage virkelig gavn af den tekniske udvikling, vi er inde i, og som betinger køb af dyre maskiner, der gerne skulle kunne udnyttes så stærkt som muligt, så kræver det også visse arealer, og det må være en pligt, at den landbrugsstøtte, der gives, virkelig har et rationelt sigte og ikke forskelsbehandler dem, der har krav på støtte til sammenlægning; men det er det, denne lovgivning efter vor opfattelse gør. Den forbeholder støtten, således at kun personer, der i deres ansøgning holder sig under en vis grænse, kan komme i betragtning. Efter vor opfattelse er rammerne alt for snævre, og derfor må disse rammer ændres — i hvert fald hvis vi skal støtte.

Støtten til unge landmænds etablering og til sammenlægning af bestående brug har også været genstand for diskussion i landbokommissionen. Det er jo slet ikke sikkert, at vi skal fortsætte med støtten på den måde, som man nu blev enig om i 1919, og som i og for sig gradvis er fulgt op siden. Der har i landbokommissionen været diskuteret en hel del ting, man kunne hjælpe med. Jeg skal bare nævne sådan noget som statslige kursudligningslån til førstegangsetablerede landmænd, at man kunne gå over til visse garantiordninger for ejerpantebreve, obligationslån til førstegangsetablerede landmænd, og jeg kunne pege på mange andre ting.

Vi har inden for vort parti diskuteret, at man vel kom længere med garantiordninger fra statens side over for dem, som skulle

etablere sig. Jeg har bare her løseligt villet nævne, at der er mange andre muligheder end dem, som vi hidtil har lovfæstet.

Det er vor opfattelse, at disse støtteordninger skal op til undersøgelse; de må ind i billedet, og det kan de ikke komme under den nuværende lovgivning. Derfor har vi det synspunkt, at vi må kræve, at der snart kommer forslag til en ny hovedlov, og jeg vil gerne sige til den højtærede landbrugsminister med den kendte talemåde: „Hvad dølen nøler I efter?“ Alle venter, at det skal komme, og mit parti vil afvente det. Vi kan ikke gå med til at støtte det foreliggende forslag til udlånslov i den form, det har.

Niels Ravn: Vi betragter i den konservative folketingsgruppe den lovgivning, der her er tale om, som værende ganske ude af takt med tiden, som en forældet lovgivning, udviklingen for længst er løbet fra, og af den grund kan vi ikke medvirke til dens gennemførelse.

Jeg kunne sådan set nøjes med disse bemærkninger, men skal dog lige kort begrunde dem lidt nærmere.

Jeg vil ligesom det ærede medlem hr. Niels Eriksen give udtryk for, at det vel ikke kan være den højtærede landbrugsministers mening, at vi skal gennemføre dette lovforslag efter de regler, som det nu skal anvendes ud fra — jeg tænker på den nuværende statshusmandslov — efter at landbokommissionen har afgivet betænkning. Vi ved alle sammen, at der i landbokommissionen er et solidt flertal for en fri sammenlægningsgrænse på 45 ha; der er endda flertal for, at man i særlige tilfælde skulle kunne gå videre.

Det, der kan ydes lån til i henhold til dette forslag til udlånslov, retter sig jo efter statshusmandslovens regler. Der opererer man stadig med de 15 ha middelgod jord og det endda kun i særlige tilfælde. Dette gælder altså, hvad enten man stiller midlerne til rådighed til oprettelse af nye brug — som der altså ikke er ansøgninger til, når vi kommer uden for de sønderjyske